

[Schovelin.]

fastslaaet — det var i Anledning af Mestbegunstigelsen, den højtærede Minister bl. a. kom ind paa dette Spørgsmaal — en Fortolkning af Mestbegunstigelsen, der ikke falder sammen med den, vi i og for sig kunde ønske os, men som f. Eks. tillader Kontingentering, saa maa vi ogsaa kunne bruge Kontingentering. Hertil maa jeg nu sige, at vi kan jo endnu hurtigere komme til at bruge Kontingentering: hvis vi tager en Voldgift og taber den, kan vi *straks* anvende den! Og jeg tillader mig at tro, at hele Modstanden mod Voldgiften beror paa, at man er bange — bange for, at hele det handelspolitiske Korthus, som man har opført, skal styrte sammen. Men, som sagt, det kan være meget forjættende, at den højtærede Udenrigsminister dog stiller i Udsigt som en *Mulighed*, at vi kan anvende de samme Metoder som Udlandet, altsaa just det samme, som man fra konservativ Side stadig har hævdet; med andre Ord: hans Fod er allerede vendt til Flugt fra den nuværende Handelspolitik! Men hvorfor saa ratificere denne Konvention, som altsaa ikke gør nogen Gavn, som ingen Ting skænker os, som — jeg gentager det, det er ogsaa til den ærede Ordfører for Venstre (Jefsen Christensen) — ikke giver os noget, vi ikke lige saa godt faar ved at lade være at ratificere? Det er det ejendommelige ved det: vi vinder ikke andet end, hvad vi vilde vinde ved at lade være med at ratificere. Alle de Fordele, som kan følge deraf, og som den højtærede Udenrigsminister skildrede: de franske Bindinger o. s. v., faar vi alligevel — naar bare de andre gaar ind paa Konventionen, naar bare f. Eks. Frankrig underskriver, faar vi ogsaa Nytte af Bindingen. Men er det saa dog ikke bedre paa den Maade at tage Fordelene og ikke til Gengæld forpligte os? Det er det, man kalder *Politik*, det er klogt — det var det Udtryk, som afdøde Direktør Abrahamsen brugte, naar man spurgte ham. Han sagde: „Du skal gøre det klogeste“, men han sagde aldrig, *hvad* der var det klogeste; den højtærede Udenrigsminister har det Fortrin, at han mener at kunne sige, hvad der er det, men jeg er bare bange for, at han tager fejl.

Med Hensyn til de Udtalelser, den højt-

ærede Udenrigsminister brugte overfor Hr. Christmas Møller i Folketinget, og som jeg anholdt, gaaende ud paa, at det maatte forventes, at Tyskland opsagde sine Traktater sammen med Voldgiftssagens Begyndelse, udviklede den højtærede Udenrigsminister, at det var hans Pligt at gøre opmærksom paa, hvad Følgerne kunde blive, og andet havde han egentlig ikke villet sige. Jeg maa dog atter hævde, at saaledes kan det ikke læses, men det kommer mindre an derpaa, for nu har vi en Udtalelse fra den højtærede Udenrigsminister, som dog efter min Mening er bedre. Jeg vil imidlertid gerne gøre 2 Bemærkninger dertil. Ifølge Traktatens § 19, saaledes som jeg forstaa den, vil det slet ikke være muligt for Tyskland at opsiges en Traktat, saa længe Forhandlingen finder Sted ved Voldgiften. Saa det behøver man slet ikke at frygte for. Hvad de gør bagefter, er en Ting for sig. Lad os sætte, at de bagefter, hvis de taber — hvis de vinder, er der ingen Grund dertil —, opsiges Traktaten, saa anser jeg det ingenlunde for nogen uhyre Ulykke, at vi skulde træde i Forhandling med Tyskland om en ny Traktat. Ved saadanne Løjligheder plejer man at lade den opsagte Traktat løbe indtil videre, og det er netop det, vi skal. Vi skal ikke lade Svenskerne eller Finnerne varetage vore Interesser, haabende paa, at de ved deres Klogskab og ypperlige Forhandlingsevne skaber saadanne Vilkaar for dansk Handelspolitik, at vi i Kraft af Mestbegunstigelsesklausulen faar de samme Goder. Nej, vi skal *selv* skaffe os de samme Goder, selv have Forhandlingsdygtighed og Forhandlingsvillie. Det er heller ikke for meget forlangt. Hvorfor har vi det store udenrigsministerielle Apparat? Det er disse Herrer *métier*, de har ingen anden end den: stadig at forhandle; men de gør sig Sagen for let gennem Mestbegunstigelsesklausulen. Det er dem, der skal føre de Forhandlinger, som vi nu med Bæven og Ængstelse ser Svenskerne og Finnerne føre *paa vore Vegne*, de første for Kvægets og de sidste for Smørrets Vedkommende. Det er da rimeligt, at Svenskerne og Finnerne — det kan ingen fortænke dem i — varetager deres *egne* Interesser, oven i Købet paa en Maade, der kommer i Strid med vore Interesser. Havde det været os selv, som havde bundet Tyskland paa disse bestemte